

VOŠÍ ŘEKA

AHOJ

VÁNOCE - 1989

VYDÁVÁ * T.O. ČERNÝ
HAVRAN * PROTIVÍN

Já zas se pootočil Indiánský rok
 a vládně šestic dlouhých nocí.
 a člověk, jak znavený otrok,
 se věčnou horu práce snaží zmoci

a stále říká "sícra pozítří či jedaou,
 jen ještě tonie a snad ještě trošku..."
 Ach, život letí, skrane nás už sednou,
 už dávno pryč je aha, kdy říkali nám nocnu..."

Idy už se zastavíme? Snad v čas novoroční,
 ve chvíle debrych předsevzetí,
 ten malý sásrak sáší se ti
 a začneš život prostý, beznáročný,

a práce plny ponody a jasu.
 Ať tedy tebe novoroční uainení
 vrátí nám do života krásu,
 já pamatuju se s dětství a nad níž ani.

Jepfestala vycházet.

Ne, nepfestala. Ale pravou říci, že se nám kolikrát slepala kolena. I když
 jsme nedělali nic klyho, přece jen bylo to nebezpečný. Stádlilo jen aby soua
 stará rekla - "voni vás stejné všechny jednou savtou". zastavit se a stát.
 Je. Voni feka stejné přes to vše vždy vyšla. bylo to asi tím, že všichni ti
 kteří do ní psali, opisevali, tiskli a vůbec vše pro ni dělali, měli čistou -
 duši i svědomí. Vždy jsme se drželi odkasu který nás zanechal hlouček star-
 tich kamarádů a měli rádi a máme dodnes lidi typu Foglara, Alstmera i čisto-
 tu skotské ryálenky. Možná, že jsme mohli mít někdy ostřejší pero, ale nešlo
 to. V sínce bylo dost. Za všechny kteří Voni feka dělali, chceme poděkovat
 hlavě kamarádům Ladě a Věrce. Voni feka vychází od roku 1981. Jedná se je
 jen za nás jak bude dal vypadat. Jede to samostatně časopis pro naši osadu
 pro kamarády z Frotivína a i pro ty kdo mají o ní zájem. Dekujeme, že se souys-
 lite a příspěvky se jen pohrnu.

Ladís a Věra a děkujte nad tíz.

Vánoční zvony

Je půlnoc, všude sít a klid
 jen z lásky slyšís zvony znít
 jak vily snít se snít s nich
 i imév koleš vánočních.

Je půlnoc, všude krás a chlad
 já srdce svou slyšís rád
 a každé z nich chce v téněch svýca
 sít lidem dobré vůle přát.

Je půlnoc, všude sít a klid
 já srdce svou slyšís bít
 jen snít a krás je vůkol nás
 já vím, co říká nás ten hlas.

a hudbu svou tu sár rád
 a ty, kdo umíš neoslouchat
 sít zní ten zvon, jdi si sár jak on
 sít lidem dobré vůle přát.

Pomalu a jistě jsme se blížili k domovu. Kamion se vracel s daleký slevně k redajnu Písku. Jždili jsme tuhle trasu již několik týdnů a tak to nebylo pro nás nic divného. Rentekrát to bylo s jiného částa. Chvílalo se domů - sítra jsou vánoce. Málada byla dobrá. Šofér Masta byl nasycen a já se těšil na vandr o Vánocích amboru na Šumava. Málada blížících se svátků osedlala e snad každého. Ve výkladních skřiních se blýskalo znoco barevných esdů a i některý z šoférů, co jel proti nám-šel za oknem zalej zářící stromček. Na er rava začal padat sníh a noc byla na spadnutí.

Šrova jsme se propíétali lesama v okolí Buchlova. V satádkách se sem tam ukázalo několik blikajících svědek. Bylo to varování-dej bucha nespi- prote jsou speciálně hlídali Masta, aby ho nepřepedl jeho pověstnej mikrospánek . silnice se pomalu přádnala a tak jsme potkávali jen pár spondilů a tiráky. "Ještě dneška budeme domů"-pronášil odvíkně Masta. -"Jen aby jsi nechrápal hned v první satáček nebo na nějakoj dlouhej rovině",- myslel jsem si.

Masta dovedl při jíždě opravdu fajna spát. Právě, sem tam sjel někdy do škarpy, ale jinak jždil se savfenojma očima jako čas. Máno když pak vyprávěl, co se mu všechno událo, nestačil se člověk divit a nebo fvat smích. Jednou viděl ve smu u cesty jak tam pase ovce desetimetrovej Mikuláš, jindy zase viděl jako pasíka perfektní kečt a to pak většinou sjel do strouhy. Hrána smy.

Jen se jsme vjeli z rovinky znovu do lesů se to stalo. Rána jako s laufa . Měe se děje. Stejně na fleku a baterky ohlíží všechny nápravy. Ne, Máno ne- chybí. Ale za chvíli již víme o přivedu té rány. Ulítla celá kardanka. Konec. Kádávíme a rouháme se. Nic ale platný, musíme pečkat na ráno a pak se uvidí . Snad nám to někde dají do sajku. romala a jistě se loučím s vánočním vandrém. Budeme tu muset přespát v kabině. Když tu alespon byla nějaká hospoda. In je však pěkně daleko. Na spánek není ani pomyslení. Chvíli překlápajeme na nist- tě, až promáám: "Jdu resablat vohem". - Mera zápalky s metoru, sekura s sajku a já do touného lesa. Masta ještě za mnou volá-"Přinesu voču a kafe".

Vidina hrukyho legru a chně nám trochu rosveselila. "Alespon budeme mít trochu v dalkafný romantiky "- říká věcně kolega "nemááte jí sežrat všechnu jen na těch vašich čandrech". Jen kojvám hlavou.

Les je tuď pěkněj. Vysoký surky, prorostá sem tam ostrůvek nízkých berovic. Sníh se satia smetelně respadal. Zetrvá dlouho v les osáři ohem. Masta sedí u vozně přikrytej spáčken a uarkává herký kafe s čásu. Já si připudám jako na vandr, ale smtne si onyčet tu bestii auto na silnici. Popíjime a sadím se nám a vozně líbit. Vspomínáme na Vánoce z dětckých let a smím se chumelí.

"Malo máne návštěva"- hlásím. Za náší soupravou sastevil tahně a někde se sem hrabe. Mánoej to bude těško. Mění. Chlap jako hora, černej a níkví podivnou neuresumitelnou řečí. No delám hovoru sjistajeme, že je to furek a chce ka- nistr maffy. Spínajeme mu jeho přání a sveme ho k ohní. Kapedivě pování při- jímí. Okazuje nám rouhy rodiny, děti a říká, že i on se těší domů.

Masta vetává a já podajícím sněhem k našemu autu pro proviant. Ukládá ho otou vedle ohně na pafes a popochází k blízkému surčku a věší na něj pod saltou hrupeně prstávky. Koukáme s furekem na tu nádhernu a on to je kde první dávk: ANEŠOČE - : Jak ohříváme kemservu a salám a čert s furecka večerí s ána. Jak se i on vrací ke kamionu a nene spátky náruš plechevkovýho niva. dávk nám to jako vánoční dárek. Mý mu dáváme česodáckou čepici a malik pre- svak. Je naměke, ale gestikuluje, že musí jet. Loučime se s uchanedánem a sas fíklááme na ohně. Sníh už dostal resur a jen místem polétuje. Ať už to sít- a dopadne tak nebo tak-ťeť je nám fajna. Oba dva víme, že budeme dlouho vspom- ínat na tyhle předvánoční chvílky v lesích okolo Buchlova.

. 2 .

.....

Sendar smazaná jen příležitost k
novému chytřejšímu snáčku.
Čestný sendar, není hanbou.
Hndou je básně s sendara .

.....

.....
 Destala se nám do ruky stará mapa. Jedeme do lesů a malézáme podivnou stopu.

Stopa se třetí prsty. Ide to kdy viděl? řady v těch hlubokých lesích někde po lesních steskách běhá bos. " Pojďte pryč " - začal skuhrat lebr. Majednou jsme byli rádi, že jsme tu celá parta, že se můžeme spolehnout jeden na druhého. Tak na nás tehdy sdejší prostředí působilo. Sůh ví, co se zde okolo vlastně pohybuje? Od vrcholku skal zafířel vítr a rozvířil mlhu okolo nás. " Ještě tu chybí Drákula a jsme tu všichni. " - promeal jsex se suchým humorem. Nikdo se nezasmál. Hodili jsme uzdy na ramena a pohlédli směrem k vrcholku hory. Slunce se zatím milostivě alitovale a prorasilu mlhu, přesaněji řečeno, sraky které se za mlhu schovávaly. Hned nám bylo veseleji. Za malou chvílku jsme stáli pod skalním seskupením. Sem tedy vedou stopy od potoka. Sem tedy zamířil hostipratý tvor. Vybral si dobře. Věk překupil skály do bájaých tvarů oblud. Půda zde byla kamenitá a tak i stopa se stratila. Dál nás vedla malá stanka krotící se skalou. Nešli jsme po ní však dlouho, neboť nás znovu otklepal prales. Vrcholek hory který jsme cítili, se ukazoval ve své celé krásě. Vánde panovalo ticho a klid rušilo jen lámání větví pod naším nebou. " Pánové, to bude rozhled " - řekl někde z party. Váicoi jsme si přáli, aby se znovu ukázalo blahodárné slunce. Vždyť nahore je přece zakreslená rozhledna. Ve skrytu duše jsme si přáli, že se nám možná peštěstí zahlédnout v dáles i alpy. Vidímeu toho všeho, jsme se hnali vpřed a pátrali po vrcholku horakého masiva. Les se začal měnit. Staré majjící stromy pralesa se pomalu strácely a náhradou jsou zde statné sáravé baky. Kanetně. Na malém pohorku jsme spatřili obrovskou kromadu dřeva. Bylo nám hoš jasně, že jsou to tresky rozhledny. Zklamání bylo stejné. Zelenavý nádech lišejníku potáhl vše to dřevu ce se sá válelo jistě hekouc dubu. Rozhledna musela být neboštíkem hekouc řádku let. Vrcholek hory byl salesná, vidět není nikam. Škoda. Někde dole musíme sákat jméno této besajmené hory. Musíme, jinak by oardní kronika byla ochuzena e jistě zajímavý násev lesní hory. Prehlíželi jsme si okolní les a pak navicáni atmosférou okolí znovu diskutovali e podivné stopě. Jdeme dál.

Šreva když jsem zakresloval do sešitku okolí padlé věže- esvale se to poprvé. Pěke tante hrozny svuk popsat. Dodnes nevím byl-li to pláč, nebo byl-li to smích. Mohl to být i projev bolesti nebo strachu. Ze skal pod náma se k nám rezavě meal tento ston. Ozvěna ho ještě jednou vrátila a pak znova to ticho. Lebr se ně křečovitě chytl, aš jsem cítil jak jeho nehty ryjí nase ně paše. Krepněle jsme stáli a hleděli do přítání spodního leca. Jiš nikdy na nás pak tento kalostný svuk nepůsobil tak, jako tehdy poprvé na vrcholku té besajmené hory. Ihned jsme si dali dokromady zášitek s nálesen stopy od potoka a tento děsný skřek. Pryč odně. Ostrojeni něi a helena jsme proběhli mezi skalnatými místem. Nebudu popisovat cestu dolů do údolí. Po několikahodinovém pochedově: stráčení, jsme konečně narasili na osamělou visku vklíněnou mezi lesy. Konečn: civilizace. Kliskest lidí byla pro nás velkou radostí.

Klířil se večer a tak bylo rozhodnute navštívit sdejší hostinac uristěný ve starém patrevém domě. Stará hospoda nás přijala nedůvěřivě. Podivný kraj i podivní lidé. Klířky nám meali sdejší hospodský světlé, vodnaté pivo. V lokále se dále pár starejch strejch a hladově si nás prohlíželi. Prostředí nás vůbec nevyhevovalo. Bylo přece třeba probrat spousta dnešních zášitek, vždyť dnešní d. byl naplněn spoustem akore neakatečných událostí, které nás vsrušovaly. Ale ti oho lokála bylo dusivé a dychtivé naši starejch heralá jsou na stráši. Řicho i šilo jen vrání prkené podlahy, to když hospodský meal další vězec piv.

Vše vyřelil smělej Lord. " Káfe, dejte nám pět salenejch e sobě taky jedm ". Hospodský, vyeckej-statnej oklap po nás koukaul jako estřiš a procedil mezi sudy něce co se podobale této větě: " Kabi potoky nepíju ". Jen to dořekl, již si nalejval pohárek tmavého rumu. Ginkot přípitku provalil nepetřebně tiche místnosti. Jak už to bývá s poháry piva které pomalu přibývaly se nám začal rozvasovat jazyk. Začalo se vsrušeně diskutovat e příhodách s besajmené her: Škalikrát jsem postřehl, že krčmář má zájem o náš hever a proto jsem upozoru na hlasitý hever. Škere sbytečně-diskuse byla v plném proudě a náš hever se n al celou místností. Proč jsme jen tehdy tak hloupě křičeli? Proč jsme si ne-

dali poser na naše řeči. Stalo se.

Lord tehdy vstal a odešel k dědkům u okna. Chvilí tam s nima mlčel a sa
navlí se vrátil zpátky k nim. Tom zatím rozprávěl: "Vsaďte se, že se ten
vrsek jmenuje podle nějakého normu a nebo tam jsou ještě čarodějnice. Já
pořád vidím tu stopu. Řeknete, kdo jen může sa tím váz být. Možná, že si s
nás někdo udělal srandu. Když nás viděl tak se sul a poděsil nás.
"Ale co těch šest prstů?" - doplnil jeho řeč šotr. a co ten řev? Divný co.
Zase jsme koukali jako dítčové. Lvěd Lord již seděl u našeho stolu a potí-
cím promoval dvě slova: "Uarčí hlava".

"Co to meleš - preskočilo tě? realobil se Tom.

Lord se zamleďil směrem ke starcům a řekl znevu potichu: "ty dědkove tvrdí
že ta hora nad vsí se jmenuje Uarčí hlava. Vidíte jedno už známé.

"Mafikal jsem te" - křičel jako sběsilý Tom. Jistě tam říjen ještě čertí.
Dálší záhada byla na světě. Kolik nás jich ještě v tomto kraji čeká ?

.....
povídka na pokračování - povídka na pokračování - povídka na pokračování - po

.....
Znova jsme šli "Nikulášskou stezkou" - ve složení - Žit-Jirka senior, Jirka
junior a satan Mda. Na posezení na zastávce bylo vybráno 100 Kčs a poslano
na podporu Občanského fóra do Prahy.

.....
Kde má zájem o trempky kalendář - hlase se u kamaráda. Ž. Ještě jsem nějaké.

.....
N U M O R - H U M O R
.....

Co jsi dostal k vánocům ?
Ale-tolik, že jsem to nemoh
na sebe navlíct.
Co to bylo prosímte ?
Dva klebounky .

.....
V hospodě u Rákosníka je jako
každéj večer živo-veselo.
Kama upozornuje kamaráda: Tak
dávej pozor, vždyť rozlejšváš po
přilase pivo.
Káraný odpovídá: Je cavyká pro
trochu piva...
Čert vem pivo, ale kde se má pak
v tom válet-praví kama.

.....
Bill přijde na slezinu a ptá
se vrchního-Je tu už někdo s
těch trempů od našeho stolu ?
Ne-ty jsi tady první ...

.....
Zemp Oli se oženil a jde to
s ním od dvanáctky k desítoe.

.....
Vypravuje tramp u piva kamaráda: Tak dneska už Betty po dlouhý době sa-
se oslovila. A co říkáš? Abych držel hubu...

.....
Male mkeš šerifovi pro pivo, ale dobře vypláchni džbáněk, včera v něm byla
voda.

.....
Ty šunke ta flaška je tvojí jedinou dítčou
Mě. Ve vlečáku mám ještě dvě .

.....
Podívej kama, už jsi toho piva vypil dost.
Povídá rádně manželka.
Káš pravdu miláčku... pane vrchní přineste
mě láhev rumu.

.....
Cestou domů ze zastávky jate ručil nočai
klid-praví příslušník SHB. Promiňte, ale
já jsem ještě nešel domů, šel jsem ještě
na pivo k Chudejm.

.....
Bojoval jsem proti alkoholu a dostal sem
pokutu-atěšuje si výčepní kamarádka .
A jak jsi to dělal ?
No, mical jsem desítku s jedenáctkou ...

.....
Víte vo tom paní, že bude dražší pivo ?
Mě to nesažíná, já jsem vdova.

.....
Největší potupa pro pivaře je, když ho
manželka pustí k vodě.

řekdy silvestr.

silvestr jsem slavival vedycky v partě. snad někde na vandru, nebo v místním lokále, no bejvala vědycky lagrace a i ve víc lidech se to líp táhne.

Jednou to už jsem byl tenatěj to nevyšlo. musel jsem sístat doma i když jsem neměl ještě žádné malé děti. žena byla neobloaná. ale čím víc se blížila půlnoční, stával jsem se víc a víc nepokojnějším. Vždyť kamarádi sedí někde úplně jinde a určitě nejsou vtroci televizi a jinéjeh zasmáčekjeh voniček. smáčil jsem se rozptýlit trempskou písni s několika desek, ale behušel nezabíralo. Ani lahodný penivý - nek nepenihal a nechtunal. Vtoč jsem dostal spáanej nápad. V S M ! Do kapsy "čertovskýho košičku" jsem vložil tajně placatice, fádne se oblékl a vypravil se do krásivé noci. hranočí jinovatka odebila stromy i křeviska a měsíční svit dedával zvláštní kouzlo. Doléhla na mě, zvláštní půlnoční nálada. koušek ode me sňetavě blížal nedalekej hřbitov a v dáli, tam někde v lesích na severu svítilo pár samot. Krása. Okhrabal jsem nohou snih a rozcílal malej ohem. Přisedl jsem k němu a vzpomínal. na dobu velkých a krásných vandrá, na kamarády i na to co nas asi čeká. řáles a začátek Novýho jsem provzpomínal. Várta i nebyla na ani síma. Nechtěl ohem ani košičku "čertovský" ale křály dávno uschované vzpomínky na doby předešlý. ale placatice rumu kterou jsem našel v čamých ran- ích ledinách v kapse, mě stejné přišla k chuti.

V R E S E L Ě

A

N V O B O D N Ě

V Ě N O C H

R O K U

1 9 8 9

P Ř E J E

P. O.

Č E R N Ě

H A V R A N

P R O F I V Ě

. T O M .

Štědrý večer

Skládám básně...

Dom ticho chumelí
v očekávání podvečera
a s mánkou štědrosti
obehází vědomost
Sobrajíc o úsměvy
Cinknutí přístroje zahání
slatě prasátko
do kouta dětských povídalek
Poslátke tradice
a nikdy neupládná přání
zakukují klíčovou dírkou
do sakasaného pokoje
a když konečně osve se
stříbrný svenek chvíle
všem se v duši tetelí
Ještěak dětství

daná

Skládám písni, píšu básně
těžko se tím užívám
nášu se mít třeba krásně
jak-te vám však zapovím.

V rachotě se někdy nadřem
stihnem při tom i venku spát
mrosili nám: my té zavřem
cozanej vaduch budeš sít.

Špatný slova-tak i lidi
bení nás tu po smí
více pračí a níh dřiny
vo tom snad jen sít se mi.

Sejen slova taky čin
saberou nám Ringiv Kravušin.

dan.

LEPŠÍ NA SVOBODĚ MLADOVĚTĚ
V ZAJETĚ TLOUSTHOV.

Na velkém vandru jsme se ponýbovali opět v počtu deseti pardů a opět po nádherných partiích jinecstkych. Znovu jsme měli dovoleno s kamarády s protivím, se ve čtvrtek bude opět alesina "na zastávce" psala jsme se ti líli smerec na protivím. Vojeli jsme vlakem do Účimic, kde víme, že je pivo protivím a i hospůdka zde se dá posazet a saspívat. Před ne-je středa a tak zde přešpíme a v poledne ve čtvrtek se vypravíme do cíle sledání.

Retení je přine fantastické, tak jdeme k rybníku udělat očistu, včetně prání opalování i uklouzení oběda. Akrátka prošili jsme zde celý slunný den. Veče pak sedíme v hospůdce a kytara má sále. Pěkně prožijte den i večer.

Ráno vidíme kamaráda Čvachtu, jak chodí jako klekáce sem a tam, tam a sem, ne jako tělo bez duše. "Sakra Čvachte co ti uletěly včely nebo co?" Ptáme se ale Čvachta furt chodí, včely šmejdi, krabe, odhává si všechny věci, převrací kapsy a šuší jak s jara. Potom konečně s něj vyloze-"kamarádi stratil jsem penženku-bylo tam pět set korun i jiný věci. Ne pět set je pěkná hromada peněz, hlavně na velkém vandru a tak jsme udělali rojatel a šli hledat včele kde jsme se včera metali. Zašli jsme i do hospody. Hestinská zrovna převrala novou várku piva a tak zde byla. Nic však nenašla. Jen po Jotkovi zbylo pod stolem jak je svyken pár trzátok. Hledali jsme ještě chvíli v lese. Nic.

Mo, sbalili jsme kurny a odpeladna ně čekali na kamarády na "zastávce". Na alesině je O.K. Je tu i kamarád Jany se Strakonice a sve nás na pátek do Hrojkovic. Hespáváme na řídových kepelech a ráno jedeme do Milevska.

Prohlížíme si město a pak jdeme po silnici do Hrojkovic. A zase nás sláka rybník-nádherná. Znovu se koupeme a holíme, když tu Čvachta při obouřvání sajá-ěš a ukazuje nám penženku. Divíme se na sebe a nec nachápen:"Mo kamarádi - nosil jsem jí v botě tři dni. tři dni jsem s ní šlapal.

Ido bude číst tuto příhodu, možná neuvěří, ale je to pravda. Doufám, že kama- rád Čvachta se nebude alchit, že jsem toto napsal. Marně se neříká, že na van- dru se ti stane všelicos. A je to pravda.

.....
B L A N I C E
.....

Je něco krásného-vidět vrchol Boubína
a je ně jedno, či s Volar nebo Libína.
Je něco krásného-když Blazice dovádí
a potek Farnkej jí věky vedou napájí.

red záblatím se řeka uklidní
a s věky Kratušína klekáni sní
šane si to dolů okolo šedejch skal
kde dřive "šlatekop"camp stál.

Sam proti proudu aprestřed skal
pod šbytinama cesty naskej kus
stejí nad divakou řekou
starej leapešnickej hrád dus.

A je tu stará jeakyně a hábrdí
však anohou noc prošile v ní.
Pododvory a mistra rodnej šasinec
co ještě říci k tomu nakonec?

za noci prej místo klekáni
umírátok zven kraji vysvání
krý celé tohle krásné dolí
vedá kajeje a vše snízí v ní.

Věnováno herníci. . .

.....
byli jsme tam :

.....
krocha historie hradu Fulštejna.
.....

Na nezávné cestě za šaykařema jsme navštívili i trosky hradu Fulštejna a tak něco s jeho historie. Atyř Herbert von šura destal od olonouckého biskupa druzn jako léne dvár Fulštejna. Zde pak vybedoval stejnejacný hrád. Jeho potoc- ci dršelš sídlo ještě v 10.stol. Ve znaku měl rod dvě dyky jejichž špice se šiknaly k jablku. Roku 1648 byl hrád sničen švédy. Šnes už jen vítr a stromy umí nad hlavou a kavensé trosky hradeb dávají vědět o šaslé slávě pohranič- ňho hradu. šylo zde uneho tresp-akoi. Kamarádi s protěvíanských šavraná šai říí rekord nejvšaslenější šde přítomné esady.
.....

Mladá generace má pocit
že s ní přichází lepší svět
Stará generace má pocit
že s ní ten lepší svět odchází.

K. Čapek.

HODINA DUCHŮ.

„Abych šel spát. Mám zase těch pár mil roklí a hřebenu v nohou a ke všemu je tam nahoře teda kupodivu hodně sněhu. Doufám, že mě žádný psi děsit nebudou. Ale - já vám ve tom ještě povím: - - nevím proč každéj ve vlaku říkal, že jede na "Zlatý dno", vlak je stejně po cestě všechny vytrousil a tak sme teď seděli daleko za poslední stanicí ve sněhu a převraceli polena ve vohňi a věřili, že ten louh z vody, rumu, smeti a caje přivedeme do varu. Bylo už zbytečný vyhlízet baterky a poslouchat kroky. Vypadalo to, že kolem nás se život i čas právě v pulsecním tichu zastavil. - rohnuli sme padlou brázkou směrem k vohňi - strom zapraskal a zůstal ucet mezi kmenama. Benův vajgl zasvítil ve sněhu, "počekj poslouchej". Zněsa jako ved Hladovec bylo slyšet takovy divny pískani, pak tichu a znova. "Arvavy kolene piska lesním skřítkum do kroku na okarinnu", - povídám. Na seník to byl flak cesty, nemluvílo se a nikdo z nás vlastně nedověděl, co tohle bylo za pískani. - . Dřív než se zakuklím do spacaku a než mi začne bejt zima na hlavu, tak vždycky poslouchám, jak nic není slyšet. Ani nevím, možná sem už spal, ale jako bych znovu zaslechl to pískani a cejtám, jak mi pes vlcak omucha ke spacaku. Vyskocil sem a zíral do tmy a - ššš. Mama seeco ten deurej zvyk vytahovat zebrík nahoru na seno.

„Neděli sme marili přes hreben a průseky byly uphě zavaleny sněhem. Miha se tady na severozapadni strane zapletla do horských smrčků i do kamení. Jak tak vlečen nohy v husím pochodu, vidíme před sebou krvavou psi stopu a pak v tý největší zavějí až po břicho zapadlý dva lovecký psy. A lovec nikde. „Čekám, že nás se zálohy vedpráskne a oharí si s náma poraděj.“ Psi se vydali za náma, byli pěkně zbídačeli - krváceli a koukali pomateným a vděčným pohledem. Předběhli nás ke sroubku nad Vižinou, kluci tam právě balili: "To sou voni, co je tady hle dal ten lovec, stratili se minulej tejden z Knižecích. Hledal je po lese i v noci, pískal na ně, ale nic. Dejte má baterku a provaz - dovedu je do hájovny na Knižecí a kdyby tam zrovna nikde nebyl, přivážu je k boudě.

Přišla zase neděle a naše dlouhý torny staly vyrovnany za stolem - zrovna naproti hajnejm: "Našel sem je tam ve čtvrtek. Ten s tím poraněným během zhas, byl už pořádně tuhej. Druhýho dává stará dohromady, ale chlap se už neukázal".

To je celý - du spát, za chvíli mi zvoní budík, jen ten zebrík nemůžu dneska vy táhnout.

POTLACH -

.....2.kniha.....

žárlil jsem se v ortodoxní trapné rodině a v tomto prostředí jsem i vyrůstal. Máma s tátou se seznámili na vandru a oně šahali na šandr od pienenek. Zovaloval jsem tudíž tento životní styl se samozřejmost a náročnost.

Ai v paměti letaca jsem se vzbouřil, protože vaporey jsou slábi vlastní a protože me přestalo bavit podřizovat se rodičovské autoritě, chtěl jsem si fit svůj vlastní život podle svého a pochopitelně zcela jinak - než jak si bylo předkládáno rodiči a tak jsem vyzněl ze všech víkendů se diskotékou, kluby, sejdání a akce podobného rážení.

Moje protirodičovská vaporey me spočátku nadšly nejen proto, že jsem k ai odcházel, ale i pro odlišnou náplň svých víkendů. Rodičům se to pochopitelně nelíbilo, ale když viděli, že se s nou ale nepofidí, vzdali to a ponechávali věc volně průběh. Nakonec táta vyandval demokracii do důležitosti, takže musel tolerovat i moje odbočení s jeho cesty. Rodiči ai už diskotéky a celá ta společnost bavící se jen o zábě, posledních hitoch a vnitřních avantýrách začala štítat. Před rodiči bych to nebyl přiznal ani se svůj svět a tak jsem ve své revoltě ostrvával i nadále, i když jsem mnohdy celé dny trávil doma sám s knihou, anebo proemždil všechna kina ve městě.

Na jednon s nejzajím jsem poznal Luciku, to už ai bylo skoro sedmáct a jako blázen jsem se do ai samiloval celou silou svých selových let. Chodili jsme do kina, do tiché studentké kavárničky, na koncerty, ale jakmile přišel pátek, nikdy neměla Lucika čas. Idělo se ai, že me ai ráda, že je jí se mnou dobře a s to máně jsem chápál, proč se s nou nechce trávit víkendy a proč se vždy tak divně a nejistě vymlouvá. Když se situace opakovala už po několika, přitlačil jsem Luciku ke stě a dal jí za vyhranou - buď ai řekne pravdu, anebo se rozejde. A tehdy jsem se dověděl něco, co me ai ve mně nasmálo - Lucika ješla každý víkend na šandr a ani pro svůj štab to me se toho nehodlala vrátit. Prampink byl pro ai víc než pouhé jedání von, byla to její filosofie a životní názor - patřila k jedné osobě, která byla velice císařová nejen v jednání, ale i kulturním děním. Protože ai o mně myslala, že jsem diskotékové dítě, obávala se ai tuhle skutečnost vyjevit. A to ai bylo veera. Koukala po mně nejistě a pak ai navrha, bych s ai a její partou vyrasil von. Vzniklo dilema - strachně me jsem chtěl jet, ale nechtělo se ai přiznat rodičům svou parásku.

Nakonec jsem to vyřešil tak, že jsem ai tajně odnesl starou usaku k jednonu s kamarádá Luciky, který ai půjčil i potřebné oblečení a odtud jsem vyrádeli von. Před našimi jsem stále sčafilo předstíral, že odchází na diskotéku, večírek nebo jinou podobnou akci.

Ukhalo jsem to praktikoval ai pět měsíců, s Lucikou partou ai bylo fajn a s Lucikou samozřejmě ještě líp. Kluci s osady me přijali me hezky a za krátký čas jsem ai připsal, jako bych me ai patřil odjakživa.

A tak přišly vánoce. Štědrý den jsme vždy trávil v rodinném kruhu a zejména tomu bylo i tentokrát. Já jsem pod stromčkem objevil ohromnou bedru pečlivé zabalenou a převázanou. Celkem lachně jsem začal bedru rosbalovat a představou, že tam bude zase nějaká zbytečnost přiluháaná světu, se kterého me rodiče stále ještě mafsávali. Ke otevření bedry jsem síral na khaki barvu, která se ai vynofila před očima, a postupně jsem s bedry tabal bundu, kalhoty, iavankecky, apocák, novou usaku a decela na dně byla evropská tabule a na ai tátevy pienenek: "Aby sis věci na vandru nemusel pájčovat."

Váhlel jsem od toho uzdělení, táta s mámou se potatelně usmívali a me majednou bylo trapně i krásně zároveň.

Me a pak už bylo všechno normální - jedíme stále a naše malá Lucinka taky a na rozdíl ode me se jí to líbí už teď.

... Podle kamar da Agika zpracovala Manka.

.....
 přisloví : Když na Silvestra padá sníh
 tak se blíží Nový rok

Zánám oheň.
oooooooooooo

Znám živý oheň - přísahám
sním skrtá sedou oblohu
a když se s raneem namáhám
tak zapomenout nemohu:

-na tichej sních
trempa saso áre
co na mne zockrát vanku dých
jak oživená lampa světlem záře-

já stvořil hory, řeky, lesy
k trempskému svému obrazu
a až mne potkáš v zimě kdesi
sám Přisahou jsem-
živým ohněm hořím na arasu...

šlupka.

.....
Zajímavosti s okolí.
.....

Havrov - městečko založené roku 1228 na Zlaté stezce.
Na východním okraji obce č. 165 umělý pahorek
pro stavbu tvrse/13 století/ nedokončená sta-
vba. Havrov je východním místem k hradu nad -
městečkem Helfenburku. V městečku se narodil
spisovatel B. Havlas. Od zdejšího jezra na ře-
ce splouvají lodě při zamykání i odemykání
šlanice. Kostel patří k předním gotickým sta-
vbám v jižních Čechách.

Myšenec- u cesty směrem na tvrse Klokočín je k
vidění nerost "tramslín". Je to záha-
dný minerál. Nerost je k vidění u domu
č. 8-hrádek nad vsí byl lovcím sídlem
kostel je s těse kamenné huti jako
kaple na hradu Švíkov.

Skály- na vladyckém statku seděl rod Kočků se Skal.
V okolí roste na kysečných loukách rostlina s
jménem Štarček bludný/-rostlina neblase pro-
slulá v letech 1945-8-na píseckém okrese v té
době uhynulo 29 koní na onemocnění jater-až po
létách se zjistilo, že koně má na svědomí tato
rostlina a seno z ní. Zdejší fotbalové hřiště
je zajímavé tím, že je do kopce. Hraje se zde
..... fotbalové utkání o pohár Aliha.

..... A H O J - K R N O V
.....

Děkujeme kamarádům z T.O. Černý havran se opravdu překrásný a absolutně
nezapomenutelný vandr po horách toku Vesí řeky-šlanice-po hrádku Has -po
kumavských vesničkách a samotách-na palírnu u Ringa a krásné písně. Již
se těšíme na další setkání a vandry. AHOJ - T.O. Snyk.

.....
toulám se šťastnou dálavou
toulám se jako v snách
stačí mi slunko nad hlavou
pod nehou cesty prach- láká mě dalek volání - láká mě starý camp
láká mě věčné volání ----- - jsem přece věčný tramp
.....

SHILLING

Víte člověk vlastně nepotřebuje moc ke štěstí. Chce mít domov, chleba s máslem, tu a tam sklenici piva, ženu kterou má rád a která má ráda jeho, děcka a nějakou práci, kterou dělá rád a která je užitečná a screwí. To je všechno. Já měl stát u klavíru, nebo jsem měl být hráčem v Detroitu. Člověk neměl být sarranicháls ministrem aby byl šťastný, ale nejvíc se všeho potřebuje člověk svobodu. Chce volně dýchat. Je nešťastný, když se s ním oře, když si nemůže okepat sakráčku, jak on sám chce, když mu káše, aby pestoval brkev, srovna když se těšil na kedlubny, když nemůže vychovávat děcka, jak sám chce když nad ním stojí někdo s rákoskou, nebo s kámenem a hlídá ho na každém kroku. Já sám pochybnosti o tom, že totalitní režimy dokázaly dát každému soukromý benzín a vlastní helikoptéru, nedají nikdy lidem víc štěstí, dokud je budou okrádat o osobní svobodu. Jsou lidé, kteří věří, že se dá totalitní režim opravdavnit tím, že prý svými obecnými životními standardy vítějí. Já nevíím. Možná si pomoci, já aspoň bych byl rozhodně nekonečně šťastnější jako listonos v Manchesteru za čtyři pouny týdně, než jako generál v Indriču, nebo jako člen Nejvyššího soudu s tisíci rubly a dášou. Věřte mně kamaráde, já se nechtěl v životě nikdy tak špatně, ale jedno mi bylo vždycky jasně: šťastný blahobyť není všechno. Čas není nemít žádné starosti, ale co je vám platná slatá vanč, když se musíte bát sáspívat si od plíc v koupelně, protože vám nechtě nasentovali odpoalouchávací aparát do sprchy.

P O S O B : Časopis květy bude od č. 53 vydávat na pokračování barevný seriál rychlé míry. Budou zde vycházet různé infernce z činnosti přítel šlutého kvítka.

..... A P R O Z O

že nejsem sám a jsou tu kamarádi
 že spívám, to se máne všichni rádi
 že žiju život jak pes u psánku
 že je tu špina a mám přece kliku
 snad dostkrát ještě vyjedu
 do vzduchu volného jak dávno kdysi
 co je to platný, jsou tu ještě krysy...

1986 / 1986/

Z MAMMOVI KRONIKY ...

... spávali jsme na půdách i ve stodolách, kde vítr fouzával okra šindele když jsme předtím museli hospodáři odevzdat všechny zápalky. Spávali jsme v ohlívčech a na vyháčích kde se nedalo zaspat, protože kohoutí buďák již od kuropani se neodbytně hlásil... spávali jsme u pokařů na vytlích, kde ilustři svdčí kolem nás celou noc opítali, lesli do tona i probírali se ve strunách kytary. Spali jsme u mladé gashiny, jejíž - muž vydělával dolary někde se sošem... a v těch smých psypkách se jsme sedávali u večerních ohňů sedali jsme po příkopech, po kanárech v horských divočinách a s úplnou smozřejměostí jsme v nich tančili na sobičích, procházeli se po promenádách v lázních, dokonce i sedli ve Vídni na bývalé posteli Marie Teresie... a všude mána věčnýma valákům svítli kvědy a všude se stejně rodil nový den...

U SMRTELNÉHO LOŽE.
 „Byla by to, Francku, Ivanda, abys jim vzal „roha“
 ještě před odpykáním trestu!“
 (F. E. L.)

„Kolikrát už jsem ti říkal, abys v posteli nekouřil!“ (A.)

**ČOVĚČE, NEZOVĚJ, TY SEŠ EŠTĚ MLADĚJ
 A MÁŠ EŠTĚ CELÝ PIVO PŘED SEBOU!**

Nepraktičtí - Švane
 „Zdál se mi strašlivý sen: v samoobsluze prodávali pivo v igelitových sáčkích. Dvanáctku s červeným značením a desítku s modrým!“

Miroslav Šlejha
 „Nikdy nepochopím, co tě furt táhne do tý zaplivaný hospody!“

